

— „Какво ми се татъкъ чува
 Задъ онази равна гора?
 Дали ми сж етрополци,
 Или ми сж тетевенци?“
 — „Нито ми сж етрополци,
 Нито ми сж тетевенци,
 Най ми било Ненко чобанъ,
 Ненко чобанъ съ седемъ стада.
 Та отиватъ на напоецъ
 Подъ орѣхче столовата.
 Не достигна овчо сѣнка,
 Провикна се Ненко чобанъ:
 — „Побивайте вити куки,
 Намѣтайте ямурлуци,
 Да направимъ овчо сѣнка.“
 И побиха вити куки,
 Намѣтнаха ямурлуци,
 Пакъ не стига овчо сѣнка.
 Сама дойде самодива,
 Разкрила се самодива
 Та направи овчо сѣнка.“
 Провикна се Ненко чобанъ:
 — „Сбирайте се, все дружина,
 Да издоимъ седемъ стада
 Да си даримъ самодива.“
 Отговаря самодива:
 — „Ако искахъ бѣло млѣко,
 Полето бихъ побѣлила.“
 Провикна се Ненко чобанъ:
 — „Сбирайте си по парица,
 Да си даримъ самодива.“
 Отговаря самодива:
 — „Да си собирахъ по парица,
 Полето бихъ позлатила.
 Азъ си искамъ Ненко чобанъ,
 Ненко чобанъ, клето сърце,
 Клето сърце, черни очи.“
 Провикна се Ненко чобанъ:
 — „Избивайте вити куки
 Да си даримъ самодива.“